

Kære medlem af Folketingets Socialudvalg

Hvidovre, den 6. april 2010
Sag 10/328 – Dok. 3517/10 SL/KP/ck

Vedrørende L 169 om sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde

Jeg har valgt at skrive direkte til dig som medlem af Folketingets Socialudvalg. Det gør jeg, fordi det er vigtigt, at hele udvalget er bekendt med indhold og konsekvenser af det lovforslag, socialministeren har fremsat som opfølgning på aftalen imellem finansministeren og KL fra forsommeren 2009. Jeg håber, at du vil læse dette brev med stor opmærksomhed, og tage synspunkterne med i de videre forhandlinger af L 169 i Folketinget med start den 8. april 2010.

Folketinget bør sikre, at dette lovforslag trækkes tilbage. I stedet bør der iværksættes et arbejde for at sikre robuste og effektive politiske, faglige og økonomiske løsninger for fremtidens kommunale selvstyre. Kommunerne skal sikre, at borgerne har adgang til den lovpligtige og nødvendige velfærd baseret på deres behov. Ændret beslutningskompetence løser intet!

Det er handicaporganisationernes klare vurdering, at lovforslaget kun vil forværre udfordringerne på det specialiserede sociale område. Der er tale om et forhastet lovforslag med et ensidigt økonomisk perspektiv. Det er særligt problematisk, når man samtidig ikke er i stand til at forklare, om de stigende udgifter på det specialiserede område skyldes forbedret lovgivning, efterslæb som følge af opgaver overtaget fra regionerne (amterne), mellemkommunalt bureaukrati, ændrede behov hos handicapgruppen eller andet.

Den seneste tids omtale af individuelle løsninger til borgere med handicap viser tydeligt, at der er behov for at finde fremtidssikrede løsninger uden ensidig fokusering på udgiftens størrelse.

Det er tydeligt, at kommunerne i dag ikke er politisk, fagligt eller økonomisk robuste nok til at varetage de særlige omkostningstunge sociale opgaver. Den udfordring løses ikke ved at lave en lovgivningsmæssig manøvre, der flytter beslutningerne om indsatsen til de ca. 13.000 borgere, der er visiteret til et tilbud i en anden kommune, væk fra opholdskommunen og tilbage den kommune, hvor borgeren oprindeligt kommer fra.

Lovforslaget vil ikke:

- Stoppe den offentlige udhængning af personer, der modtager specialiserede sociale tilbud til mere end to millioner kroner årligt. Når borgmesteren i Kalundborg gør dette, er det med stor sandsynlighed fordi kommunerne betaler hele udgiften (bortset fra lidt refusion fra staten ved udgifter over 800.000 kroner).
- Sikre tilstedeværelsen af de nødvendige særlige sociale tilbud, som den enkelte kommune ikke selv kan eller bør etablere.
- Fastholde en bred folkelig støtte til velfærden til de svageste borgere i samfundet.

Det fremsatte lovforslag har forkert fokus og forkerte løsningsforslag. Det vil tilmed forøge administrationen hos kommunerne, når de skal sende medarbejdere rundt i landet til ca. 13.000 borgere, som nu bor i en anden kommune. Der er behov for noget nyt og anderledes.

Når man læser det fremsatte lovforslag med dets bemærkninger, kan man kun komme til den konklusion, at der er tale om et lovforslag med et betydeligt potentiale for mere bureaukrati, mindre nærhed, mindre faglighed, mindre frihed og ikke mindst manglende udvikling på dette centrale velfærdsområde.

Det fremsatte lovforslag skaber en øget kompleksitet i samarbejdet mellem borgerne og myndighederne ved kun at omfatte det sociale område, mens fx beskæftigelses-, undervisnings- og sundhedsområdet ikke er omfattet. De ca. 13.000 berørte borgere får således delt deres tilværelse og sagsbehandling mellem flere kommuner.

Vi håber derfor, at der vil blive taget initiativ til at trække lovforslaget tilbage med henblik på at fremsætte et bedre og mere fremtidssikret.

Der er behov for et nyt lovinitiativ baseret på centrale principper for vores velfærd, fx:

- Beslutninger bør være fagligt velfunderede, helhedsorienterede - og så lidt bureaukratiske som muligt.
- Tilstedeværelsen af de nødvendige tilbud - med høj faglighed og effektiv drift - skal sikres.
- Den socialfaglige indsats skal ikke påvirkes negativt af refusionsordninger kommunerne imellem.
- Beslutninger til gavn for borgerne skal tage udgangspunkt i nærhedsprincippet, altså være beslutninger med udgangspunkt i deres bopæl og sociale aktivitet i den kommune, hvor de ønsker at bo. Det er ubegrundet, at nogle få voksne mennesker, med behov for specialiseret social indsats, livsvarigt skal være knyttet til deres oprindelseskommune.
- Alle borgere skal have samme muligheder for at flytte derhen, hvor de ønsker at bo, og om nødvendigt, hvor de nødvendige specialiserede tilbud findes.
- Ingen borgere skal "springe i øjnene" på kommunale politikere, embedsfolk eller befolkningen på grund af udgiftens størrelse.
- Sammenhæng på tværs af de myndigheder, som borgerne er i forbindelse med i deres dagligdag.

DH mener, der må arbejdes med en finansieringsmodel på det specialiserede socialområde, der tager højde for disse principper. **Ændret beslutningskompetence løser ikke problemerne**, men skaber bureaukrati og gener for borgerne. Det må være muligt at fordele udgifterne kommunerne imellem på en smidigere måde. For eksempel via en form for objektiv kommunal finansiering.

Undertegnede stiller sig gerne til rådighed for uddybende bemærkninger og med forslag til de konkrete løsninger.

I øvrigt henvises til DH's høringssvar til L 169: <http://www.handicap.dk/l-169>

Med venlig hilsen

Stig Langvad
formand

Kopi af brev sendes til:
Socialminister Benedikte Kiær
Finansminister Claus Hjort Frederiksen og
formand for KL, Jan Trøjborg.